

holdet kunde vedblive saaledes, som det var, saa at altfaa den hele Udgift ogsaa fremdeles skulde falde paa Kommunen. Den høitærede Minister har sluttet sig til denne Opfattelse, og han støtter sig i saa Henseende dels til, at det vilde være vanskeligt at faae Bidrag fra Forsikringselskaberne opkrævede og dels, at der er Udskillige, som ikke have asfureret. Hvad nu det første Punkt angaar, da tror jeg ikke, det er saa overordentlig vanskeligt at paavise en Vej, ad hvilken man kunde gaa; man kunde saaledes paalægge de paagjældende Selskaber, indenlandske eller udenlandske, at anmeldte de Bølsø, de havde tegnet i Kjøbstæderne, og derefter lade dem betale en vis Procent af disse Bølsø. Jeg vil her ikke engang gaa saa vidt som den ærede første Taler, der forlangte 2 Stk. af hvert hundrede Daler, der er tegnet, men kun forlange 1 Stk., hvad der alle rede vilde blive et meget betydeligt Bidrag. For Densens Bedkommende, hvor jeg antager, at Forsikringssummerne beløbe sig til 12 Mill. Rd., vilde Bidraget saaledes blive 1200 Rd. Naar man har paaberaabt sig, at de Udgifter, hvorom det dreier sig i Kjøbstæderne, dog kun ere smaa, saa er Sagen den, at de i Birkeligheden ere for smaa, og at det vel kunde være gavnligt, om der blev anvendt noget Mere paa Brandvæsenet, hvorved Brandstæderne da maaste ogsaa kunde blive en Del mindre end nu. Jeg tror, at hvad der nu er paalagt, er Minimum, og at der fremtidig bør anvendes Mere end hidtil. Med Hensyn til det andet Punkt vil jeg gjøre opmærksom paa, at de ikke Forsikkendes Tal i Kjøbstæderne virkelig er meget ringe, maaste Ti af Hundrede; men, netop for at de ogsaa skulle komme til at yde deres Bidrag, er det min Mening, at, hvad der behøves udover Selskabernes Bidrag, skal udredes af Kommunen, og ingen Kjøbstad vil vistnok tage i Betænkning at yde endog saa Mere end nu, naar den virkelig kunne faae sit Brandvæsen indrettet paa en bedre og hensigtsmæssigere Maade. Jeg maa derfor paa det Bestemteste andrage paa, at det bliver taget under nøieste Overveelse, om man ikke bør gaa den Vej at lade Forsikringselskaberne udrede en vis Kvotadel af Udgifterne til Brandvæsenet. Naar man har sagt, at dette kunde medføre en Forhøjelse af Præmien, saa tror jeg ingenlunde, at det vil blive Tilfældet, thi Konkurrencen mellem de forskellige Selskaber, i det Mindste de indenlandske, er saa stor, og selve Selskaberne, — det gælder i alt Fald dem, jeg nærmest sigter til — ere saa velstaaende, at de vistnok gjerne ville offere et lille Bidrag, for at Brandvæsenet i Kjøbstæderne kan blive bedre. — Naar det ærede Medlem lige overfor udtalte sin Glæde over § 27, saa skal jeg gjerne være enig med ham i, at det vil være særdeles heldigt, om det paagjældende Spørgmaal kunde blive ordnet, men jeg kan rigtignok ikke finde, at det er en retfærdig Ordning, der her er truffen. Naar

en Eiendom brænder, og man i Forsikringselskabets Interesse ødelægger levende Egen osv. paa Naboens Eiendom, saa skal Kommunen betale denne Skade; men det kan jeg ikke anfæ for mere retfærdigt, end om selve den Skadelidte skulde bære den. Jeg tror, at Tabet bør bæres af Forsikringselskaberne, i hvis Interesse det er, at de bedst mulige Foranstaltninger træffes for at standse Ilden. — Jeg skal endnu kun gjøre en lille Bemærkning om en Modsigelse, som jeg tror, der er mellem § 23 og Motiverne. Det hedder i § 23, at der af Brandkommissionen kan gives Kirker, Theatre osv. Paalæg om at holde Sprøiter; nu er det jo ganske vist, at Kirkerne rundt omkring i Byerne have Sprøiter, der tilhøre dem selv, men i Motiverne til §§ 1 og 2 hedder det, at Kirkerne ikke ere forpligtede til at holde disse Sprøiter vedlige. Jeg tror nu virkelig ikke, at man behøver at give et saadant Paabud, thi det er grumme faa Kirker, der have Barmeledning, og der er vist i det Hele truffet alle mulige Foranstaltninger for at fikke dem mod Brandfare. I alt Fald er dette Punkt ordnet paa en nogen anden Maade i Brandloven for Kjøbenhavn, hvorefter de Sprøiter, som tidligere have tilhørt andre Institutioner end Kommunen, ligesom ere gaaede over til denne som dens Eiendom, mod at de tidligere Opbevaringssteder ogsaa fremdeles forbeholdes Kommunen. — Mine Bemærkninger gælde altsaa væsentlig Udredelsen af Omkostningerne, og jeg skal tillade mig at anbefale det høie Thing at lade dem gaa over paa Forsikringselskaberne og ikke lade dem hvile paa Kommunerne.

Ogenbøll: Det forekommer mig, at der er en principiel Forskiel mellem de ærede Medlemmer, som tage Ordet for de store Kjøbstæder, og dem, der nærmest tage Hensyn til de smaa Kjøbstæder — jeg har rigtignok ikke hørt Andre end mig selv gjøre det. — men jeg kan dog efter den indstændige Opfordring, som den ærede sidste Taler fremsatte med Hensyn til Omkostningerne, ikke undlade at fremkomme med en Opfordring i modsat Retning for at forvare de smaa Kjøbstæder. Det ærede Medlem sagde, at Udgifterne til Brandvæsenet vare for smaa. Jeg veed nu ikke, for at holde mig til Densens, hvor mange Aldebrande man har der mellem Aar og Dag; men der er virkelig mange smaa Kjøbstæder, hvor man meget vilde betaffe sig for at faae et mænsterverdigt Brandvæsen, naar det skulde koste mange Penge, fordi Aldebrandenes Antal i dem Gudskelov ikke er saa stort, at jo de Penge kunne spares. Jeg har nu i 17 Aar boet i en Kjøbstad, og — lad mig sige det i en god Stund — vi have i al den Tid ikke haft en eneste Aldebrand, og naar vi som nu slippe med en Udgift til Brandvæsenet af 50 til 100 Rd. om Aaret, ere vi meget glade derved. Et Lønnet Brandcorps kan være meget godt; men at indføre et saadant, ind-